

Een meisje
hoort niet
alleen te zijn

Een novelle

DORIS BLOK

... En kun vindt haar plek op de denkbeelden, in tussen de
verbeelding en de stapel papier.
... Ik weet dat het nog wel gaat om papieren, maar niet te schrijven
of eind moet. Er is genoeg om over te schrijven, er zijn altijd
nog vele vragen.

Kun je het echt een seksuele handeling noemen, als degene die
het doet nog niet weet wat seks is? Als de losse puzzelstukjes
misschien wel ronddwalen in haar hoofd maar nog niet hun
passende plek hebben gevonden?

Ze doet iets wat fijn voelt, wat goed voelt. Tegelijkertijd wil ze het met niemand delen, het is van haar, al denkt ze daar niet zo abstract of direct over na.

Ze weet van naakt zijn. Dat doet ze als ze zich omkleedt, doucht, een bad neemt, thuis is met familie, omgekleed wordt door haar oma of tante, in het kleedhokje staat van de gymzaal of het zwembad. Tot zover? Tot zover. Soms ziet ze naakte acteurs in een film. Dan is naakt ook het wegdraaien van de camera of een beeld dat zwart wordt. Dan is deels naakt of bijna naakt eigenlijk ook al naakt. Wanneer de camera niet wegdraait en strak op de naakte acteurs gericht blijft, dan krijgt het meisje daar niet veel van mee. Ze verlaat de filmwereld en voelt de bank waarop ze zit. Ze probeert stiekem te gluren naar de mensen met wie ze de film kijkt, door haar hoofd niet te bewegen, maar enkel haar ogen, kijken tot hoever ze komen. Dan ontstaat er in de kamer een soort stilte, een voorzichtigheid, terwijl de film op de achtergrond gewoon doorspeelt.

Tot zover? Tot zover.

Het meisje weet natuurlijk nog meer. Er is meer dan genoeg om over te schrijven.

Vroeger moest de deur altijd op een kier, om het licht van de gang naar binnen te laten komen en het de nachtgeesten niet al te gemoedelijk te maken in haar donkere kamer. Nu vraagt ze papa de deur dicht te doen, nadat ze een kus heeft gekregen. Haar kamer is volledig afgesloten en ze luistert. Hij loopt de trap af. Beneden angekommen trekt hij

de woonkamerdeur achter zich dicht. Tijdens het luisteren, al die tijd, balde ze haar vuisten, krulde ze haar tenen. Nu laat ze de spanning in haar lijf los en draait zich op haar linkerzij, schuift haar rechterhand onder het kussen en plaatst haar linkerhand vlak op haar rechterzij. De zachte aanraking zal haar naar de slaap toe vergezellen.

Haar vingers omstrengelen haar midden, zover ze reiken kunnen.

Ze reiken niet heel ver.

Vrienden maken is iets wat ik al een tijd niet meer doe. De laatste jaren heb ik hoogstens sporadisch nog contact gehad met mensen. Het was acht jaar geleden dat ik voor het laatst een wat hechtere vriendschap had. Hecht met oplosbare hechting, zo een die de kaakchirurg maakt om je loshangende tandvlees weer aan elkaar te naaien, nadat ze een kies verwijderd heeft. Het vastgenaaide touwtje lost vanzelf op in je speeksel en dan slik je het gewoon door. Zo comfortabel, zo praktisch.

In het puberende brein worden de meest gebruikte synapsen steeds groter, steeds sterker. Maar bij dit meisje lijken de synapsen niet alleen in haar brein, maar in alle uiteinden van haar lichaam door te groeien, steeds groter, steeds sterker. Een groei die zich niets aantrekt van grenzen. Hier wordt een brein ontwikkeld dat een apocalyps overleven kan. Althans, dat is hoe zij het ervoer.

Al die synapsen en hormonen worden behoorlijk machtig in de puberteit. Maar dit is proza, hier regeert de verbeelding, niet de wetenschap. Hier regeer ik.

Net als ik de aanval wil openen door mijn vingers terug op het toetsenbord te plaatsen, begint er iets flink in mijn oor te kietelen. Ik wil krabben, maar waar mijn oorgat zou moeten zitten voel ik iets vreemds, iets wolligs.

De spiegel zet voor even de tijd stil: een donkergrijs, bijna zwart pluis, niet groter dan een tennisbal, hangt uit mijn rechteroor. Het beweegt, kruipt door de lucht naar buiten toe zoals wolken bij

gematigde windkracht. Maar echte wolken zijn niet wollig, ze zijn gemaakt van miljarden waterdruppeltjes en je gaat er dwars doorheen. Ik kom los uit mijn verstijving door voorzichtig nog een keer mijn rechterhand naar mijn oor te tillen. Voorzichtig voel ik eraan met mijn vingertoppen. Nee hoor, dit wolkje is werkelijk wollig. Direct aansluitend op de aanraking, verspreidt het kietelen zich, eerst mijn oor door – het aambeeld, slakkenhuis, mijn buis van Eustachius krimpen ineen – en via mijn ruggengraat gaat het mijn hele lichaam door: een belegering, een overname! Ik moet even zitten, denk ik, maar red het slechts tot de vloer vlak naast het bed, zak daar op mijn knieën. Ik keer mijn rechteroor naar het plafond, omdat de pluis nu zo langzamerhand bijna mijn schouder aan kan raken en dat wil ik niet. Ik zit op de grond en rust mijn rug tegen de rand van het bedframe, terwijl ik mijn vingernagels zachtjes aan de planken krab.

Ik hoor de koelkast zachtjes zoemen.